

skulle afvikle deres Forpligtelser med Hensyn til Kirkens Vedligeholdelse m. v. — kunne blive saaledes stillede, at de i Virkeligheden ikke blot ikke faa noget Tilskud, men tværtimod blive paaførte et direkte Tab, idet Kapitalen, der skal henlægges til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse, kan blive ansat til et saa stort Beløb, saa Tiendeejernes Part kan komme til at overstige de aarlige Vedligeholdelsesudgifters kapitaliserede Sum.

Ogsaa paa anden Maade kan der blive paaført Ejere af „indkøbte Tiender“ et ligefremt Tab, naar Lovgivningsmagten saaledes udsletter deres Tiender, uden at der ydes dem noget Tilskud. I en indkøbt Tiendepart, som ikke er pantsat, besidder Ejeren et Aktiv, som han let kan sælge og let kan belaaene. Naar en saadan Tiendepart udslettes, mister han derved en Adgang, som han nu har, til hurtigt og sikkert at kunne skaffe sig disponibel Kapital paa forholdsvis billige Betingelser. *Dette kan være til betydelig Skade for ham.* — At Tienden udslettes uden Tilskud kan ogsaa ved Salg af Ejendommen bringe Ejeren Tab. Det er langt fra sikkert, at den tiendefri Ejendom kan sælges til lige saa stor Købesum, som den tiendepligtige Ejendom for sig og Tienden for sig kunde sælges. Tiendens Udslettelse er derimod af Interesse for Pant-havere i Ejendommen, som ikke tillige have Pant i Tienden. Saadanne Pant-havere rykke uden videre op med deres Fordringer, naar Tienden udslettes. *Men Kapitalværdien af Panthaverens Avance er enstydig med et lignende Tab for Ejeren.* — Derimod kunne andre af Lovforslagets Undtagelsesbestemmelser komme til i høj Grad at forurette andre Panthavere, der have Pant baade i Tiende og Ejendom. Saadanne Panthavere ere efter § 12, 2det Stykke, udelukkede fra „Fyldestgørelse af Afløsningssummen.“ Har en Panthaver nu 1ste Prioritet i Tienden og sekundær Prioritet i Ejendommen, bliver hans Pantet ret væsentlig forringet, kan maaske blive helt betydningsløs, naar Tienden udslettes. *Og dog skal han ingen Erstatning have.*

Mindretallet kan derfor ikke skønne rettere, end at Lovforslagets Undtagelsesbestemmelser angaaende de indkøbte Tiender ere i mindre god Overensstemmelse med Grundlovens § 82, der siger, *at ingen kan fratages sin Ejendom uden mod fuld Erstatning.*

Ved en Tyvngsafløsning af Tiender at stille de forskellige Tiendeejere saa aldeles ulige, som Lovforslaget tilsigter, synes nu ogsaa saa meget mindre tilraadelig, som Lighedens Gennemførelse formentlig ikke vil have større finansiel Betydning for Statskassen. Det maa nemlig antages, at der paa de fleste af de indkøbte Tiender hviler enten Pantegæld eller andre Byrder. Og for saa vidt $\frac{7}{95}$ af Pantegældens Beløb eller Byrdens Kapitalværdi overstiger Tiendeskattens Kapitalværdi, bliver der for disse Tienders Vedkommende allerede efter Lovforslagets Bestemmelser Tale om *et større eller mindre Tilskud.*

Endelig har Undtagelsesbestemmelsen angaaende „de indkøbte Tiender“ medført, at det er fundet nødvendigt i Lovforslagets § 2, 3die Stykke, at indføre en anden Undtagelsesbestemmelse, der medfører en forskellig Behandling baade af almindelige Tiendeydere indbyrdes og af Ejere af indkøbte Tiender indbyrdes. — I § 2, 3die Stykke, bestemmes nemlig at „*Afløsningen af Tiender, der have været Genstand for Salg eller Pantsætning efter den 1. Februar 1902*“, ikke kan „*paadrage Statskassen større Udgifter, end hvis Salget eller Pantsætningen ikke havde fundet Sted*“.

Denne Undtagelse fra Lovforslagets Regler over for Tiendeydere i Almindelighed og fra Undtagelsesbestemmelsen for Ejere af „indkøbte Tiender“ kan paa sine Steder komme til at ramme meget haardt. Det er givet, at kun meget faa Ejere af indkøbte Tiender ude i Landet have været opmærksomme paa denne Bestemmelse. Det er derfor ogsaa givet, at Salg og Pantsætning af Tiender ere foregaaede i samme Omfang *efter* som før 1. Februar 1902. Maaske endog i større Omfang; thi der er mange, som vide, at Lovforslaget gør Forskel paa de indkøbte Tiender